

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 marca 2015r w Ł. nie zastosował się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie z dnia 4.06.2014 r., w sprawie o sygn. akt VII K 185/14 mocą którego orzeczono prawomocny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 244 k.k.

II. w okresie od 16 kwietnia 2015 r., do 2 maja 2015 r., w Ł. grożąc P. C. pozbawieniem życia i używając wobec niej przemocy poprzez duszenie wpływał na nią zmuszając do wycofania zeznań w toczącym się postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi,

tj. o czyn z art. 245 k.k.

III. w dniu 10 lipca 2015 r., w Ł. grożąc P. C. pozbawieniem życia wpływał na nią zmuszając do wycofania zeznań w toczącym się postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi,

tj. o czyn z art. 245 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt: III K 687/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

1. uznał oskarżonego M. S. za winnego dokonania czynu zarzucanego w pkt. I czym wypełnił dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego M. S. w miejsce czynu zarzucanego w pkt. II za winnego tego, że:

a) w okresie od 16 kwietnia 2015 roku do 28 kwietnia 2015 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził P. C. pozbawieniem życia jej i jej córki wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia czym wypełnił dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) w dniu 02 maja 2015 roku w Ł. użył wobec P. C. groźby bezprawnej pozbawienia jej życia i przemocy poprzez jej duszenie w celu wywarcia wpływu na jej zeznania w charakterze świadka i zmuszenia do wycofania zeznań w toczącym się postępowaniu karnym czym wypełnił dyspozycję art. 245 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

3. uznał oskarżonego M. S. za winnego dokonania czynu zarzucanego w pkt. III i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. za zbiegające się w pkt. 1, 2a, 2b, 3 przestępstwa orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

5. zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. S. nie zgadzając się z przedmiotowym rozstrzygnięciem. Skarżący podważył wiarygodność zeznań świadków, które były częścią materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, wskazał na ograniczoną możliwość obrony na rozprawie oraz wniósł o ponowne jej przeprowadzenie w obecności jego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja oskarżonego M. S. jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji należało utrzymać w mocy. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena ta, przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwoliła na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, poddanych trafnej subsumcji pod zespół znamion typu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu i wymierzenie mu współmiernej kary.

Po dokonaniu analizy rozstrzygnięcia sądu rejonowego należy przyjąć, iż uznane za udowodnione fakty znajdują należyte umocowanie we wskazanym u ich podstawy źródłowym materiale poznawczym. Sąd meriti dokonał prawidłowego wartościowania materiału dowodowego i okoliczności sprawy, a w konsekwencji w pełni zasadnie wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po dokonaniu analizy akt sprawy w pełni jasnym i zrozumiałym jest dlaczego sąd rejonowy uznał za wiarygodne poszczególne dowody, a inne na to nie zasługiwały. Tym samym jasne pozostaje uznanie poszczególnych ustaleń faktycznych za udowodnione. Za przypisaniem odpowiedzialności M. S. przemawiają dowody w postaci zeznań świadków oraz dokumentacji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, analiza wspomnianych dowodów została przeprowadzona należyście i jako ocena całości materiału dowodowego okazała się wystarczająca do dokonania niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w sprawie. Przekonanie sądu rejonowego o wiarygodności poszczególnych dowodów spełnia wymogi utrwalone w orzecznictwie, których podstawą jest art. 7 k.p.k., jest bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Po przeprowadzeniu postępowania w niniejszej sprawie nie występują żadne wątpliwości co do stanu faktycznego i winy oskarżonego.

Po analizie argumentów apelującego sąd instancji odwoławczej uznaje, że skarżący nie wykazał w sposób trafny i przekonujący, aby sąd pierwszej instancji na gruncie zupełnie zabranego w sprawie materiału dowodowego poddał go wadliwej ocenie. Zawarte w apelacji zarzuty, zmierzające do podważenia orzeczenia stanowią w istocie czystą polemikę z oceną zgromadzonych w sprawie dowodów przyjętą przez sąd meriti oraz dokonanymi ustaleniami faktycznymi.

Rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji zostało oparte na ustaleniach dokonanych w szczególności na podstawie zeznań bezpośrednich świadków zdarzeń ujętych w zarzutach przedstawionych oskarżonemu oraz relacji pokrzywdzonej. Nie ulega wątpliwości, iż sąd meriti dokonał prawidłowej oceny zeznań osób postronnych, które przypadkowo stały się bezpośrednimi świadkami przedmiotowych zdarzeń. W tym przypadku mowa o świadku T. S., który przeprowadzał kontrolę samochodu oskarżonego w dniu 23 marca 2015 r. oraz o A. S., pracownicy apteki, w której doszło do incydentu pomiędzy pokrzywdzoną i oskarżonym w dniu 10 lipca 2015 r. Relacje wskazanych świadków, jak i samej pokrzywdzonej P. C. słusznie zostały ocenione jako logiczne, konsekwentne oraz spójne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania ich za niewiarygodne.

Odnosząc się zaś do kolejnej podniesionej przez oskarżonego kwestii dotyczącej jego obrony w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, należy wskazać, iż jak słusznie wspomniano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, oskarżony nie skorzystał z przysługującego mu prawa udziału w rozprawie, nie upoważnił też do jego reprezentowania obrońcy, ani nie wniósł na tamtym etapie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Obecność oskarżonego na rozprawie nie była konieczna. Nie doszło zatem do jakiegokolwiek naruszenia prawa do obrony oskarżonego. Ponadto

w postępowaniu przed sądem odwoławczym na wniosek M. S. został wyznaczony mu obrońca z urzędu, co jednak nie przyczyniło się do przedstawienia nowych dowodów, czy okoliczności.

Reasumując wskazać należy, iż przedstawione w apelacji zarzuty stanowią czystą polemikę z argumentami uzasadnienia wyroku sprowadzają się do forsowania własnej, alternatywnej oceny materiału dowodowego i kontynuowania obranej linii obrony. Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i poszczególne opisane i prawidłowo ocenione jego elementy pozwalają na przypisanie sprawstwa oskarżonemu oraz wydanie przedmiotowego rozstrzygnięcia. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy sąd rejonowy wyjaśnił wszelkie występujące w sprawie wątpliwości i uczynił to w sposób pełny i wyczerpujący. Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na zapoznanie się z jasnymi, logicznymi i szczegółowymi rozważaniami sądu rejonowego dotyczącymi wiarygodności poszczególnych dowodów i wyjaśnieniem ustaleń faktycznych.

Podkreślenia wymaga, iż sąd rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się uchybień proceduralnych, które powodowałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie sądu rejonowego uznać należało za poprawne pod względem rekonstrukcji zdarzeń, weryfikacji i ugruntowania ich podstawy faktycznej, oceny prawnej czynów, a także reakcji karnej za przypisane M. S. przestępstwa. Tym samym orzeczone oskarżonemu kary częściowe oraz karę łączną uznano za współmierne. Sąd pierwszej instancji wymierzył je adekwatnie do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu prawidłowo uwzględniając okoliczności mające wpływ na wymiar kary.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej argumenty, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu sąd okręgowy zaskarżony wyrok jako trafny utrzymał w mocy. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając M. S. od obowiązku ich uiszczenia.